

Ս. Մ Ե Ս Ր Ո Ր Ի Ն

Կեանքի վրհին արհաւրոտ թիւը եզրող
 Աստուածատուր ամբարտակն ես հայութեան.
 Մարտիրոսի բուռն խոնջանքովդ աստղերէն
 Երկինքներու անմահութիւնը բերիր,

Ու քու փառքիդ անընկճելի բարձունքէն

Հայուն նոր կեանք անմեռ հոգի մը տըւիր:

Ինչպէս որ ջուրն ովկիանոսի լայնածիր՝

Բարկ արևով երկինքն ամպով կ'ողողէ,

Հանճարդ՝ հայուն բեղնատը

Խաչալներ ըստեղծեց,

Ու քու ճամբուդ ուղղութեամբ

Ո՛րչափ հերոսք բալեցին:

Վե՛հ գոյութիւնդ զո՛հեցիր անոր որ քեզ կեանք տըւաւ,

Ու քարայրիդ մութին մէջ բոյլ բոյլ աստղեր կերտեցիր.

Լեռներուն պէս յարատե իմաստութիւն մը անձայր

Սուրբ հոգիիդ արիւնով անոր կրտակ ձրգեցիր.

Եւ բմբիշի կորովով

Սնքուն արեւը շալկած

Հայաստանի փառապանձ

Հորիզոնէն կախեցիր,

Ու բոցակէզ նախանձի բորբոր հուրովը ծարաւ

Հայու ոտքին ջահեցիր աստուածներու լոյսը սուրբ:

Որպէս զի ան ընդդիմող տիեզերքին ալ յաղթէ

Իր փրկութեան հրբանօթն տառերուն հետ ձուլեցիր:

Սրարատի հաստամիտ լանջքէն մազլած վեր ելար

Ու հոն ամբողջ ուժերովդ սուրբ տապանի կատարէն

Տիեզերքի քառածագ հրպարտօրէն պատմեցիր

Հայաստանի խինդը մեծ այս յարութեան ամբիժ օրն:

Ու ապառաժին այն գոռոզ

Սիրտը հայու այնքան բարդ

Զուգեցիր դու հրրճուանքով:

Հայ ջուրերու ակունքին

Ծիածաններ ցանեցիր.

Եւ գիշերին մէջ կաթող

Յօղով զանի գրբեցիր:

Հայրենիքի ապագան քու նրժարովրդ կըշտած

Ու կանխազէս խորհուրդով անեղծութիւնն հրմայքոտ

Պարանոցէն կախեցիր զոհարներու քայտին պէս.

Եւ քեզ երկնող Մայր հոգին զրբիճն անլոյժ խոհերուդ

Անվրհաս խանդն հոգիիդ՝

Անոր ծոցին թաղեցիր.

Որպէս զի հայ պարմանին

Անկէ ծրծէ շարունակ

Կենդանութեան հոյզն անանց

Որպէս զի ժանտ ժամանակն

Զանի երբեք չհղձանէ:

Կրօնքին հետ շաղկեցիր կարմիր արիւնը հայուն
 Որպէս զի միշտ հըրայրի սուրբ ամբոխը ուխտական,
 Եւ հեթանոս արձագանգն խաւարին մէջ ընկըղմոց
 Տաճարներուն կիսաւեր՝ բոլորովին նորեցիր :
 Կեանքի խունկէն բուրեցիր
 Երանութեամբ մը օծուած
 Հայ բուրվառի կըրակով :
 Առոյգ անդերը մրտքի
 Իմաստութեամբ ատորուած
 Սէզը հացի փոխեցին
 Փայրը ծաղկի գեղեցիկ :
 Հայը քեզմով արդ կ'ապրի
 Չի տակաւին ապրած չէր :